

Târcoale gândului

Maresalmusca

Îi dădeam târcoale gândului
în care te țineam încastrată,
scuipând convulsiv din beregată
ghemotoace din păru-ți până la jumătatea rândului
de stele din constelația
unui corp de sferă fără trup,
încercând formele înțeleșurilor să le rup.
Gândul meu, ce avea grația
primei lumini a lui Dumnezeu,
se reflecta de platoșa crescută-n piept
a unui înger, și se-ntorcea aproape drept
în ochii-mi ațintiți spre tine și spre eu.
- Rămâi cu gândul ațintit spre mine,
îmi strigă îngerul, scuturându-se de părul tău.
- Încălzește-mi platoșa, să mă încingă rău,
și îți vor crește gândurile ei în tine.